

TWITCH & AVA

EN HET MYSTERIE VAN DE PARADIJSVOGELS

VERTAALD DOOR MARIA POSTEMA

M. G. LEONARD

www.lannoo.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Wil je met Twitch aan de slag in de klas? Ga dan naar
www.de-leukste-kinderboeken.com/lesbrief/twitch-en-de-vlucht-van-de-ijsvogel.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2025
ISBN 978 94 014 1054 0
D/2025/45/137
NUR 283

Oorspronkelijke titel: *Feather*
Oorspronkelijke uitgever: Walker Books Ltd, London SE11 5HJ
www.walker.co.uk
Tekst © MG Leonard Ltd, 2024
Cover © Paddy Donnelly, 2024
Illustratie kaart © Laurissa Jones, 2021, 2024
Nederlandse vertaling: Maria Postema

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor Kasper, voor altijd in ons hart, nooit vergeten.

‘Laat geen veer hier als een teken
van uw schand’lijk leugenspreken!’

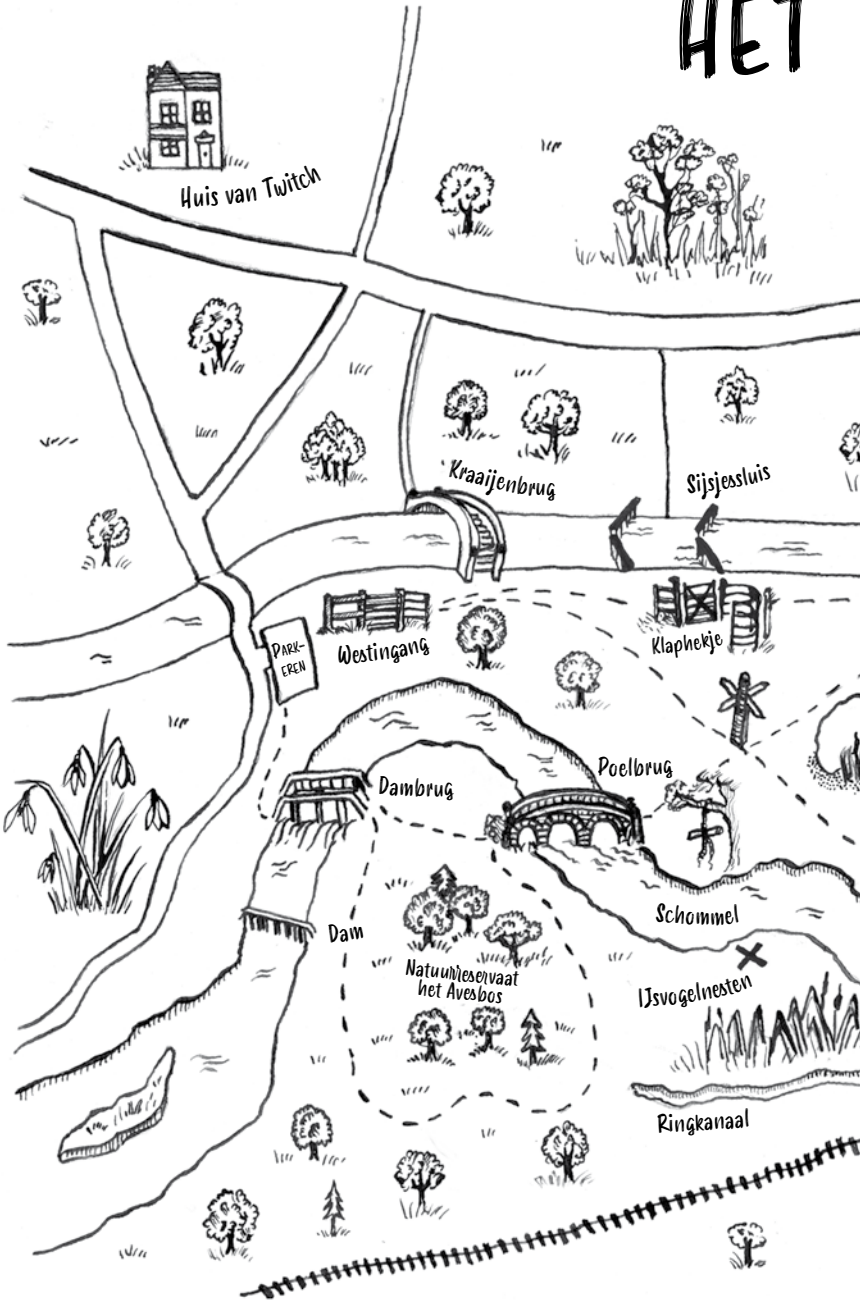
– Edgar Allan Poe, ‘De raaf’

‘... heel duidelijk dat al wat leeft *niet*
voor de mens is gemaakt.’

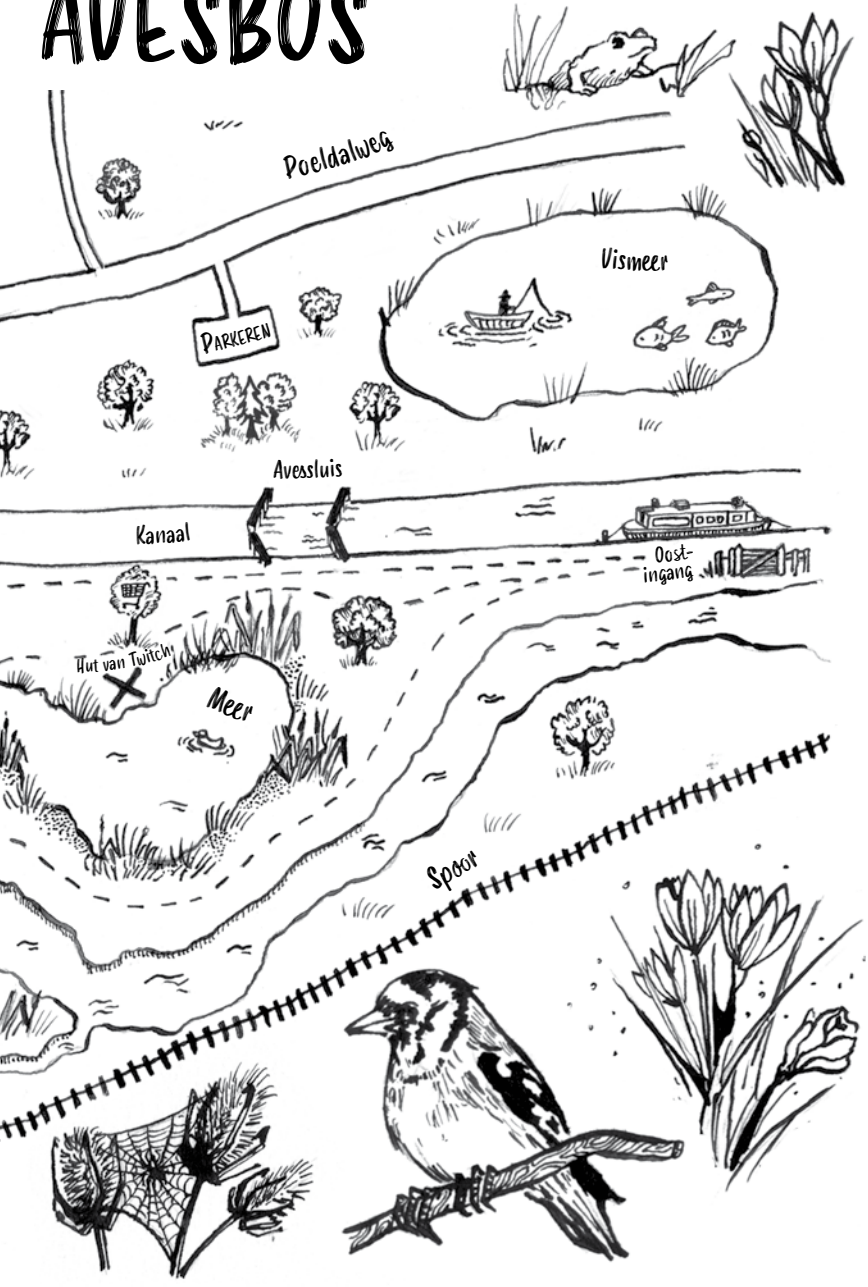
– Alfred Russel Wallace, *Het Maleise Eilandenrijk*

HET

AVESBOS

ZWAAN

Treinstation

Stationsrestaurant

PARKEREN

Politiebureau

Kerk

Speeltuin

PARKEREN

Bushalte

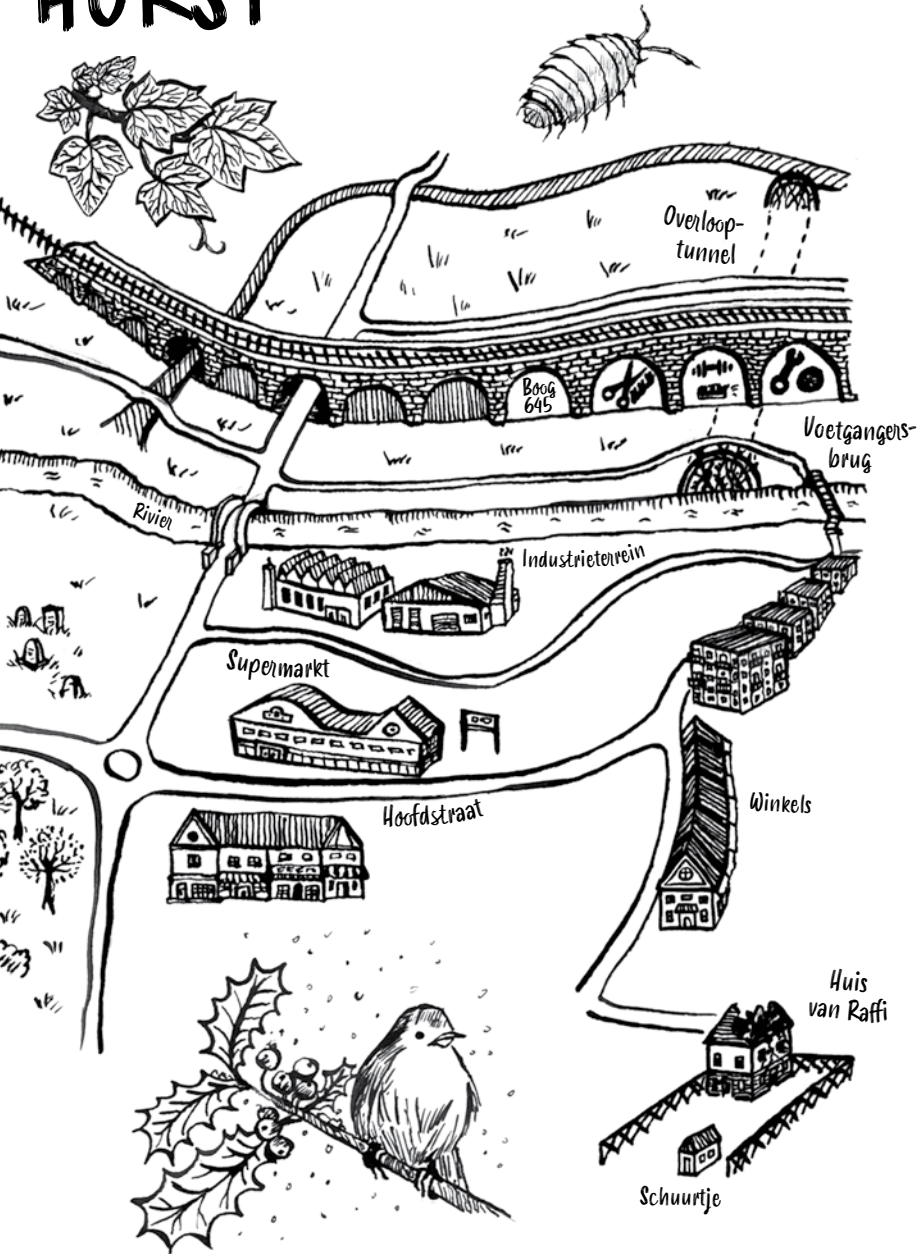
Picknicktafels

Het Zwaan
Natuurhistorisch
Museum

HORST

Paradijsvogels

Musea zijn plekken waar de levenden naartoe gaan om over dode dingen na te denken, dacht Ava terwijl ze met haar vuist de beslagen ruit schoonveegde. De chauffeur van de schoolbus parkeerde bij een oud landhuis: ze zag een portaal met twee stenen zuilen voor een enorme houten toegangsdeur. Op het grasveld stond een bord met *ZWAAN NATUURHISTORISCH MUSEUM* erop. Ze vond het net een spookhuis.

Het schoolreisje was bedoeld als leuk uitstapje voordat de voorjaarsvakantie begon, maar van Ava mocht het zo snel mogelijk voorbij zijn.

‘Verzamelen op het gras’, riep mevrouw Vrij toen de deur van de bus openging.

Ava’s klasgenoten renden duwend en trekkend door het gangpad. Ze wachtte tot het gedrang voorbij was en stapte toen pas zelf uit. De frisse lucht sloeg in haar gezicht. Het duffe gevoel dat je kreeg als je met vijfenveertig tieners in een bus zat, werd meteen verdreven door de vrieskou. Op de stoep glinsterden ijskristallen. Het gras was bedekt met een laagje rijp. Er kroop een

rilling over Ava's rug. Ze trok haar zwart met paarse schooljasje strakker om zich heen en keek omhoog. De lucht was grijswit, zonder wolken. Twee kauwtjes met loodgrijze kopjes en boefachtige oogstrepen keken op hen neer vanuit de kruin van een kale berk.

‘Oké, luister goed.’ De bruine krullen van mevrouw Vrij dansten op en neer toen ze de bus uit stapte. ‘Ga bij je groepje staan. Bij de ingang van het museum krijgen jullie van meneer Barnas allemaal een klembord met de speurtocht. Het groepje dat als eerste terug is met de goede antwoorden, wint een prijs.’ Ze hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Is dat voor iedereen duidelijk?’

Er werd gebromd, bevestigend gemompeld en met voeten geschuifeld.

‘Om halfeen verzamelen we in de hal voor de lunch.’ Ze keek even naar het museum om te zien of meneer Barnas al klaarstond met de klemborden. ‘Ga maar.’

Ava vertrok met de rest van haar klas. Haar telefoon trilde in haar broekzak. Ze las snel het berichtje van haar beste vriendin Tara en stopte het toestel toen glimlachend weer weg. Tara en zij zaten in een club van vogelspottende detectives, samen met Jack, Theo, Ozuru, Twitch en Tippi, haar zusje van negen. Tara had gestuurd dat ze haar morgenochtend met z'n allen van het station van Poeldal zouden komen halen, en dat Jack wanhopig op zoek was naar een misdaad die ze deze vakantie konden oplossen.

Bij het idee dat ze haar vrienden morgen weer zou

zien en dat ze een hele week bij Tara zou logeren, ging er een warme gloed door Ava heen die de kou van de winterochtend verdreef.

Ze pakte een klembord aan van meneer Barnas en liep naar Nadine, Jenny en Sarah, die in de betegelde hal van het museum op haar stonden te wachten.

‘Moet je die vragen zien’, klaagde Nadine. “Zoek een vitrine met vogels die insecten eten en vul de voedselketen verder aan.” Hoe moeten wij weten welke vogels insecten eten?’

‘Zo stom’, zuchtte Jenny, die door de papieren bladerde.

‘Zangvogels’, zei Ava, met haar gedachten nog bij de Twitchers.

‘Watte?’ Nadine en Jenny keken haar aan. Die twee waren hartsvriendinnen en leken als twee druppels water op elkaar. Ze hadden allebei een hoge paardenstaart, glinsterende oorknopjes, buttons op de revers van hun jasjes en een tas waar sleutelhangers van pluizige beestjes met enorme ogen aan bungelden.

‘Vinken, mussen en spreeuwen en zo’, legde Ava uit. Ze wist niet goed wie van de twee ze moest aankijken. ‘Heel veel vogels eten natuurlijk insecten, de meeste zelfs, maar we moeten vast op zoek naar een vitrine met kleine zangvogels.’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Sarah, een zenuwachtig meisje dat er graag bij wilde horen, flapte eruit: ‘Zó saai, die...’ Ze keek even naar de speurtocht.

‘... ecosystemen en voedselwebben! Dat interesseert toch niemand!’ Ze grinnikte schamper.

‘Het zou iedereen moeten interesseren’, antwoordde Ava toonloos. Ze baalde omdat ze over die zangvogels was begonnen. Meestal hield ze zich buiten de ingewikkelde verhoudingen op school door gewoon haar mond te houden. ‘Als voedselketens verbroken worden, stort het hele ecosysteem van de aarde in en dan gaan we allemaal dood.’

‘Ja, Sarah’, zei Nadine.

‘Ja, Sarah’, herhaalde Jenny.

‘Eh, volgens mij moeten we die kant op’, zei Ava wijzend. Ze probeerde niet op Sarahs beteuterde gezicht te letten.

Nadine en Jenny gingen met zwiepende paardenstaart voorop. Ava probeerde naast Sarah te lopen, maar die versnelde met een boze blik haar pas om de andere meisjes in te halen. Voor de zoveelste keer vroeg Ava zich af waarom het altijd zo stroef ging met haar klasgenoten. Ze was in september op het Bergzicht College begonnen, na hun verhuizing. Hun moeder had een nieuwe start gewild nadat ze uit de gevangenis was vrijgelaten. Maar op de een of andere manier waren er toch geruchten over Ava’s familie de school in geslopen. Ze had het gefluister gehoord. Soms klonk het behoorlijk hard.

Maar de Twitchers had ze de vorige zomer al ontmoet, en zij wisten wat er met haar moeder was gebeurd. Voor

hen was het nooit een probleem geweest. Haar vrienden in Poeldal waren anders en ze miste ze vreselijk. Ze dagdroomde over de trein die morgenochtend het station in zou rijden, en over hun blije gezichten als ze uitstapte. Ze had zo veel zin om in het Avesbos via het konijnenpaadje achter de winkelwagentjesboom naar hun geheime hut te lopen en...

Ava knipperde met haar ogen. Nadine, Jenny en Sarah liepen niet meer voor haar. Ze waren verdwenen. Er stonden twee deuren open in de enorme hal. Boven een ervan hing een bordje met *DIEREN DIE GESCHIEDENIS HEBBEN GESCHREVEN*. Recht voor haar was een trap met een lift ernaast. Toen ze omhoogkeek zag ze de balustrades van de verschillende verdiepingen, en ze bedacht dat het misschien leuker zou zijn om de speurtocht in haar eentje te maken. Ze drukte op het knopje van de lift, die vanaf de derde verdieping omlaagzakte. Ze stapte in: ze wilde bovenin beginnen en dan vanaf daar naar beneden werken.

De zilverkleurige deuren gleden weer open en Ava liep de vijfde verdieping op. Ze zag glazen vitrines met opgezette vogels, maar geen mensen. Een bordje vertelde haar dat dit de 'Wereldvogels-tentoonstelling' was. Haar voetstappen galmden op de glanzende houten vloer toen ze naar een vitrine zo groot als een etalage wandelde. De tentoonstelling had verschillende gedeeltes met steeds een andere vogel in de hoofdrol. Door de glazen ogen en de strooien vulling waren de

dode vogels net poppen. Ava kreeg kippenvel toen ze langs de vitrine kwam. Ze zag liever levende vogels.

Haar aandacht werd getrokken door een stel kleurige zangvogels op takken en ze las het witte bordje bij de vitrine. *PARADISAEIDAE – PARADIJSVOGELS, VERZAMELD DOOR ALFRED RUSSEL WALLACE, 1857*. Ze knipperde verbluft met haar ogen toen ze beseftte dat dit de vogels waren die Wallace had beschreven in zijn boek over de Indische Archipel. Ze had van Twitch verhalen gehoord over de geheimzinnige vogels die verborgen en beschermd in de regenwouden van Nieuw-Guinea leefden. Het was zijn grote droom om daar ooit naartoe te reizen om hun fantastische verenkleed en bijzondere baltsgedrag te zien. Zijn beduimelde exemplaar van het boek van Alfred Russel Wallace lag in de hut. Ava had het heel vaak doorgebladerd.

Ze wilde haar telefoon pakken om een foto voor Twitch te maken, maar op dat moment sneed er een lang, hoog gefluit door de stoffige stilte, gevolgd door een snerpand alarm. Met een kreet van schrik liet ze haar klembord vallen.

Ze draaide een rondje en zocht naar de oorzaak van de herrie. Haar hart bonkte. Haar huid tintelde van angst. Ze was helemaal alleen.

Ava rende naar de boogramen en keek naar buiten. Het klonk als een brandalarm, maar ze zag geen rook.

Ze snuffelde rond. Niks.

Beneden kwamen mensen met bezorgde blikken

gehaast naar buiten. Ava zag mevrouw Vrij naar haar klasgenoten zwaaien. Meneer Barnas telde de hoofden en ging de namenlijst af. Ze moest ernaartoe.

Ze rende terug naar de vogels, propte het klembord in haar rugzak en maakte snel een foto. Het was een akelig idee dat de vogels van Alfred Russel Wallace zouden verbranden.

‘Ze zijn al dood, Ava,’ mompelde ze. ‘En nu wegwezen, anders ga jij er ook aan.’

Het voelde alsof het alarm in haar hoofd loeide. Met een schok besepte ze dat ze op de bovenste verdieping was; de slechtste plek om te zijn als er brand uitbrak. Ze wist dat ze niet met de lift mocht. Dat kon levensgevaarlijk zijn. Ze moest op zoek naar de trap.

Ze hoorde een deur dichtslaan en rennende voetstappen, en ze draaide zich met een ruk om. Aan het eind van de zaal was een gang, met daarnaast een bordje *VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN*. Rechts zag ze een trap met een groen nooduitgangbordje erboven. Ze holde erheen en sprintte naar de vierde verdieping.

Door een raam zag Ava drie politieauto's die met blauwe zwaailichten aan kwamen scheuren. De agenten sprongen eruit. Ze bleef staan. Die waren snel! Waar was de brandweer? Ze hoorde geen andere sirenes. Er rende een bewaker naar buiten. Hij gebaarde dat de agenten naar binnen moesten, en ineens ging het alarm uit.

Ava's huid begon weer te tintelen.

De mensen op het gras keken vooral geïrriteerd, niet bang of geschrokken. Als er brand was, zou de politie de omgeving afzetten en niet naar binnen gaan.

Nog steeds geen brandweer.

Was het vals alarm? Had Freddy Richter het brandalarm expres laten afgaan, zoals hij op school ook weleens had gedaan? Maar waarom ondervroeg de politie de mensen buiten dan niet?

Misschien was het wel helemaal geen brandalarm geweest.

Ava bleef stokstijf staan. Met gespitste oren en grote ogen keek ze om zich heen.

Stel dat het een inbraakalarm was geweest?

Ze wist dat sommige inbraakalarmen verbonden waren met een politiebureau. Het was logisch dat dat hier in het museum ook zo was.

Stel dat er op dit moment een misdaad werd gepleegd in het gebouw?